

Wiadomości KSN

Biuletyn Informacyjny Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”

Nr 11-12(140-141) listopad – grudzień 2007 r.

Solidarność

„Wiadomości KSN” są dostępne na stronie internetowej KSN On line pod adresem: <http://www.solidarnosc.org.pl/~ksn>

Projekt Maria Gołębiewska

*Spójrzcie jak pierzchają cienie
Płynie Boże Narodzenie
W purpurze, w złocie, w lazurze
Anioł dmie w trąbę na chmurze
Radość, radość niedaleko.....*

K. I. Gaczyński

**Radosnych Świąt
Bożego Narodzenia
Niech Boże Dziecię hojnie błogosławi
I obdarza wielkimi dobrami
W Nowym Roku 2008**

*życzy Redakcja
Wiadomości KSN*

KRAJOWA SEKCJA NAUKI NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

OPINIA KRAJOWEJ SEKCJI NAUKI NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” O PROJEKCIE BUDŻETU PAŃSTWA NA ROK 2008 W ZAKRESIE SZKOLNICTWA WYŻSZEGO ORAZ NAUKI

Warszawa, 27.11. 2007 r.

W wielu dokumentach podkreśla się wagę szkolnictwa wyższego, lecz nie są stwarzane warunki dla zrównoważonego rozwoju. Dostrzega się ogromny – pięciokrotny – wzrost liczby studentów, lecz nie zwraca się uwagi na związane z tym potrzeby. Mówi się o konieczności zwiększenia jakości kształcenia, lecz zwiększenie zaangażowania i podnoszenie kwalifikacji niejednokrotnie zderza się z koniecznością dodatkowego zarobkowania.

Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność” uważa, że obrazem takiej dycho-
tomii szkolnictwa wyższego jest jego sytuacja finansowa. Pragniemy wysokokwalifikowanej kadry i poprawy wyposażenia uczelni, lecz udział wydatków na szkolnictwo wyższe w PKB i w wydatkach budżetu państwa w roku 2008 ma znacząco spaść (z 0,92% na 0,88% i z 4,13% na 3,57%). Rosną PKB (o 8,3%) i wydatki budżetu państwa (o 20%), natomiast wydatki na szkolnictwo wyższe – uwzględniając inflację (tegoroczną 3%) - pozostają praktycznie na tym samym poziomie (wzrost o 3,6%).

Sygnalem pozytywnym jest, że władze Państwa dostrzegają konieczność poprawy sytuacji materialnej pracowników publicznych szkół wyższych. Przed spadkiem poziomu życia pracowników uczelni (przy inflacji) może częściowo uchronić projektowana rezerwa celowa, lecz nie wiadomo czy będzie przyznana i jak będzie ona rozdysponowana na uczelniach. Jest to krok we właściwym kierunku, lecz niewystarczający. (Podczas kierowania tych środków do uczelni, ich przeznaczenie na płace powinno być jednoznacznie opisane.)

Krajowa Sekcja Nauki postuluje odejście od obecnego uznaniowego sposobu wyznaczania budżetu dla szkolnictwa wyższego (nie opartego na ocenie jego stanu). Dotacja powinna być określana i gwarantowana na podstawie zadań do wykonania. Dla określonej liczby studentów niezbędna jest określona liczba pracowników szkół wyższych. Dla tej liczby osób o pożądanej strukturze zatrudnienia, dotacja na wynagrodzenia powinna być przydzielana zgodnie z ustawą Prawo o szkolnictwie wyższym. Za podstawę należy przyjąć obecny stan zatrudnienia – ze zbyt małą liczną kadrami w stosunku do liczby studentów - i stopniowo, w określonym czasie, doprowadzać do pożądanych relacji w zatrudnieniu i wynagrodzeniu. Pomocne byłoby tu określenie dla szkolnictwa wyższego odrębnej kwoty bazowej, podobnie jak to uczyniono dla oświaty.

Według naszych obliczeń, prezentowanych podczas tegorocznych negocjacji z Ministrem Nauki i Szkolnictwa Wyższego, uwzględniając znane nam dane o stanie i strukturze zatrudnienia w uczelniach na koniec roku 2005 i dyspozycje ustawowe w zakresie kształtowania poziomu wynagrodzeń, w budżecie państwa powinno przeznaczyć się na wynagrodzenia w uczelniach publicznych ponad 9 mld zł. Porównując tę kwotę z łączną kwotą na szkolnictwo wyższe widać, że nawet uwzględniając rezerwę celową, osiągnięcie wynagrodzeń na poziomie określonym relacją 3:2:1:1 w stosunku do przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, będzie możliwe, jeżeli uczelnia przeznaczy na ten cel środki finansowe osiągnięte z innych źródeł. Tymczasem intencją przy wprowadzaniu systemu poprawy wynagrodzeń było gwaranto-

wanie przez budżet państwa poziomu wynagrodzeń nie niższego niż przewidywanego przez ustawę. Równocześnie przewidywano, że środki finansowe osiągnięte w wyniku własnej aktywności uczelni mogą być przeznaczane na dodatkowe zwiększenie wynagrodzeń.

Oceniając środki finansowe na wydatki rzeczowe pozwalające na prawidłowe funkcjonowanie uczelni, wspólnie i zgodnie, przedstawiciele Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego i Krajowej Sekcji Nauki określili na poziomie 2,5 mld zł. (Trzeba tu zaznaczyć, że w ubiegłych latach mieliśmy dwukrotnie do czynienia z ostrym cięciem środków na te wydatki.)

Zestawiając tylko te dwie pozycje widać jak wysoce niewystarczający jest budżet na realizację zadań szkolnictwa wyższego. Tymczasem oczywistą koniecznością są inwestycje budowlane i aparaturowe, a także pomoc materialna dla studentów.

Poważnemu potraktowaniu zadań szkolnictwa wyższego powinna odpowiadać zasadnicza poprawa finansowania i w 2008 roku środki finansowe z budżetu państwa powinny kształtować się na poziomie 1,2 % PKB. Podjęcie przez Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży oraz Parlament decyzji zbliżających do tego poziomu finansowania uchroni przed koniecznością podejmowania w przyszłości kroków ratunkowych.

Niski, a według wielu krytyków wręcz skandaliczny poziom finansowania polskiej nauki to jedna z podstawowych przyczyn jej słabości. Niedofinansowanie nauki oznacza w praktyce jej zdeprecjonowanie i przekłada się na jej niezbyt wysoki poziom. Brak odpowiednich środków na fazę B+R skutecznie osłabia możliwości wdrożeń tych projektów, które by się do tego kwalifikowały. Z kolei niskie, w ślad za niedofinansowaniem nauki, płace naukowców to w konsekwencji pogoń nisko opłacanych pracowników jednostek naukowych za dodatkowymi zarobkami w innych sferach aktywności po to, by zarobić na jaką taką egzystencję, a to oznacza dalsze obniżenie poziomu badań naukowych. Jak na przykład zauważył Prezes Polskiej Akademii Nauk, profesor Michał Kleiber, Polska ma 8 proc. ludności Unii Europejskiej, ale trafia do niej tylko 1 proc. wydatków Unii na naukę.

Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność” od lat krytycznie ocenia każdorazowo, naszym zdaniem, zbyt niskie budżety nauki, proponowane przez coroczne projekty ustaw budżetowych. W postulatach skierowanych do Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego domagaliśmy się opracowania wieloletniego programu poprawy finansowania badań naukowych i prac rozwojowych jako istotnej części wieloletniej strategii rozwoju nauki. Występowaliśmy o przyjęcie w budżecie państwa na rok 2008 środków finansowych na badania naukowe na poziomie nie niższym niż 0,6 % PKB. W odpowiedzi na nasz postulat Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego stwierdził, że w planach strategicznych na rok 2010 rząd przewiduje 1 % PKB na naukę i 2 mld zł corocznie na badania naukowe, pochodzących z dotacji unijnej, a także potencjalne środki w ramach regionalnych programów operacyjnych. Jako podstawowy problem widział nie poziom finansowania nauki, a właściwe wykorzystanie tych jego zdaniem wysokich środków.

Niestety zapowiedzi Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego nie znalazły wystarczającego odbicia w projekcie budżetu nauki na rok 2008. Wprawdzie nakłady budżetowe nieco rosną, ale część z nich zostanie przeznaczona na administrację, w tym na funkcjonowanie nowej agencji – Narodowego Centrum Badań i Rozwoju. Z zapowiadanych 2 mld zł z funduszy unijnych w projekcie budżetu jest nieco ponad 181,5 mln zł. W ramach tej kwoty również planowane są wydatki na administrację, m.in. z funduszy pomocy technicznej, jaka jest przewidziana w programach operacyjnych wspieranych przez Unię Europejską z unijnych funduszy strukturalnych.

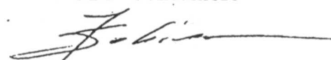
Do budżetu Narodowego Centrum Badań i Rozwoju trudno nam się ustosunkować, ponieważ go nie otrzymaliśmy, natomiast z innych ważnych problemów wskazujemy na brak nakładów na restrukturyzację jednostek naukowych. Zapowiedź takich nakładów znalazła się w znowelizowanej pół roku temu ustawie o zasadach finansowania nauki, a w stosownym zapisie tej ustawy wręcz proponowano wymienić te środki na pierwszym miejscu. Zapowiedź ta nie znalazła odbicia w projekcie budżetu nauki na rok 2008. A tymczasem część jednostek badawczo-rozwojowych znajduje się w trakcie restruktury-

zacji, inne się do niej przygotowują, zaś praktyka pokazuje, że działania te są jednak kosztowne.

Reasumując wnioskujemy do Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży o znalezienie

sposobu na istotne zwiększenie nakładów budżetowych na naukę w roku 2008 oraz uwzględnienie w projekcie budżetu nakładów na restrukturyzację jednostek naukowych.

Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki
NSZZ „Solidarność”

Janusz Sobieszczański

**CIĄG DALSZY DOJRZEWANIA BUDŻETU PAŃSTWA
TRZECI PROTOKÓŁ Z ROZMÓW I UZGODNIENÍ
MINISTRA NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO
Z PREZYDIUM KRAJOWEJ SEKCJI NAUKI NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”**

Warszawa, 06.12.2007 r.

W poprzednich „Wiadomościach KSN” został zarysowany projekt budżetu państwa na 2008 rok w działach „nauka” i „szkolnictwo wyższe”, według wersji z początku września br. Ponieważ nie mogliśmy dopatrzeć się śladu uwzględnienia uzgodnień pomiędzy Ministrem Nauki i Szkolnictwa Wyższego i KSN wystąpiliśmy do Premiera Rządu Jarosława Kaczyńskiego o wprowadzenie stosownej korekty do projektu budżetu państwa. Ustępujący Rząd wprowadził korektę i, jak wiemy, Rząd Premiera Donalda Tuska bez zmian wniósł do Sejmu projekt przygotowany przez poprzedników. W projekcie skierowanym do Marszałka Sejmu RP w dniu 16 listopada na naukę jest 4 102 206 tys. zł, a więc o około 500 000 tys. zł więcej. Na szkolnictwo wyższe jest, uwzględniając także rezerwę celową, 11 072 700 tys. zł, a więc także o około 500 000 tys. zł więcej. Wprowadzona do projektu rezerwa celowa na dofinansowanie zadań szkolnictwa wyższego w wysokości 301 845 tys. zł adresowana jest w szczególności na zwiększenie wynagrodzeń pracowników publicznego szkolnictwa wyższego. Według informacji ministra Stefana Jurgi przekazanej w liście do rektoro-

ów w tej kwocie rezerwy celowej na poprawę wynagrodzeń przewidziano 200 000 tys. zł.

Ta korekta budżetu państwa nie dokonuje wprawdzie przełomu w finansowaniu zadań nauki i szkolnictwa wyższego jest jednak sygnałem pozytywnym. Po pierwsze, jest to zmiana we właściwym kierunku. Po drugie – wersja projektu z początku września zmuszała Związek do postawienia pod znakiem zapytania sens prowadzenia rozmów z rządem. Całkowite pominięcie uzgodnień osiągniętych po długotrwałych negocjacjach, bez jakichś szczególnych zdarzeń, które mogłyby tę sytuację tłumaczyć, oznaczałoby, że albo trzeba by związek zawodowy rozwiązać, albo trzeba by było podjąć działania protestacyjne.

Opinia KSN o zmienionym projekcie ustawy budżetowej to głos w sprawie zasadniczej poprawy finansowania nauki i szkolnictwa wyższego. W dniu 28 listopada br. projekt budżetu rozpatrywała Sejmowa Komisja Edukacji Nauki i Młodzieży. Opinia KSN została przekazana Przewodniczącemu tej Komisji, Andrzej-

wi Smirnowowi. W obradach uczestniczyli, ze strony KSN, koledzy: Jerzy Olędzki i Kazimierz Siciński. W dyskusji rozwinęli argumenty naszej opinii.

W tej fazie prac nad budżetem jest mało prawdopodobna radykalna przebudowa budżetu. Dlatego została podjęta decyzja o dodatkowym wystąpieniu do Komisji Sejmowej, w którym KSN zgłasza wniosek chociaż o najbardziej niezbędne dalsze powiększenie środków finansowych, o 300 000 tys. zł na poprawę wynagrodzeń pracowników szkolnictwa wyższego i o 200 000 tys. zł na projekty badawcze, rozwojowe i celowe w dziedzinie nauk technicznych oraz na wsparcie procesów restrukturyzacji jednostek naukowych.

Projekt budżetu państwa został przygotowany przez PiS, obecnie największe ugrupowanie opozycyjne, i zaakceptowany przez aktualnie rządzącą koalicję PO i PSL. Nie będzie gorącej dyskusji. Możliwe, że już w grudniu budżet państwa zostanie przyjęty przez Sejm. Pozostanie jeszcze Senat RP i odniesienie się Sejmu do propozycji Senatu. To już styczeń przyszłego roku. W tym czasie warto wyjaśnić,

nie tylko w Warszawie, dlaczego powinno się stawiać na naukę i szkolnictwo wyższe. Warto rozmawiać z parlamentarzystami w okręgach, z których kandydowali.

* * * * *

W tym numerze „Wiadomości KSN” publikujemy trzeci protokół z rozmów i uzgodnień Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z Prezydium Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”. Tekst protokołu jest rezultatem uzgodnień przyjętych w dniu 11 lipca br. Ministra Michała Seweryńskiego reprezentowali wiceminister Stefan Jurga i szef gabinetu politycznego Jan Wojtyła. Okres wakacyjny spowodował, że skompletowanie podpisów pod tym dokumentem nastąpiło nieco później. Spotkanie zaczęło się od potwierdzenia i doprecyzowania uzgodnień zawartych w protokole z 14 czerwca br. Następnie omawiano szereg spraw szczegółowych, w tym sprawy o charakterze interwencyjnym. Uzgodniono, że kolejne spotkanie, poświęcone między innymi omówieniu zasad kształtowania taryfikatora wynagrodzeń, odbędzie się w okresie jesiennym. Termin ten stał się nieaktualny.

Janusz Sobieszczański

KRAJOWA SEKCJA NAUKI NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

Warszawa, dn. 29 listopada 2007 r.

KOMISJA EDUKACJI, NAUKI I MŁODZIEŻY SEJMU RP PRZEWODNICZĄCY KOMISJI SZANOWNY PAN DR INŻ. ANDRZEJ SMIRNOW

Szanowny Panie Przewodniczący,

W związku z opinią Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” o projekcie budżetu państwa na rok 2008 w zakresie szkolnictwa wyższego i nauki oraz toczącą się debatą parlamentarną występuję w imieniu KSN z uzupełniającą propozycją.

W naszej opinii, z głębokim przeświadczeniem o słuszności, zwracaliśmy uwagę na konieczność znaczącej poprawy finansowania zadań nauki i szkolnictwa wyższego. Wobec wieloletnich zapóźnień powinien to być skokowy wzrost finansowania. Realność podjęcia takich decyzji w tej fazie debaty nad kształtowaniem poli-

tyki finansowej państwa, choć byłoby to bardzo pożądane, jest raczej mało prawdopodobna. Jednak powinny być podjęte, chociaż częściowe, decyzje zmniejszające obecny dystans od docelowego poziomu finansowania.

Proponujemy więc, aby Sejmowa Komisja Nauki, Edukacji i Młodzieży zechciała w swoich wnioskach uwzględnić następujące propozycje:

W odniesieniu do finansowania zadań szkolnictwa wyższego:

- **Zwiększenie Rezerwy Celowej (poz. 51) o kwotę 300 mln zł na poprawę wynagrodzeń pracowników uczelni publicznych.**

Wtedy byłoby możliwe zwiększenie wynagrodzeń pracowników uczelni średnio nie o 71 zł, co wynika z przeznaczenia proponowanej kwoty 200 mln zł¹ z rezerwy celowej na podwyżki, lecz średnio o 178 zł². Regulacja w dotychczasowej wysokości owocowałaby podwyżkami dla ok. połowy pracowników uczelni, jaką stanowią nienauczyciele i asystenci, w kwocie ok. 36 zł.

Spośród wielu czynników decydujących o funkcjonowaniu szkolnictwa wyższego, czynnik ludzki jest najważniejszy. Wyjątkowe osiągnięcie, jakim może się poszczycić szkolnictwo wyższe, mam tu na myśli pięciokrotny wzrost liczby studentów, a także znaczne osiągnięcia modernizacyjne były możliwe tylko dzięki wielkiemu wysiłkowi pracowników uczelni. Zastój w ostatnich latach w zakresie środków kierowanych na wynagrodzenia w szkolnictwie wyższym, wzrost wynagrodzeń w innych grupach zawodowych, wzrastająca inflacja w ostatnim okresie, powodują uzasadnione i pogłębiające się rozczarowanie. Tymczasem oczekiwania co do roli i znaczenia polskich uczelni nie maleją.

W odniesieniu do finansowania zadań nauki:

- **Zwiększenie nakładów na dział 730 – Nauka o kwotę 200 mln zł z przeznaczeniem na:**
 - **zwiększenie wydatków na projekty badawcze, rozwojowe i celowe w dziedzinie nauk technicznych o kwotę 160 mln zł (rozdział 73002),**
 - **zwiększenie wydatków na pozostałą działalność (rozdział 73095) o kwotę 40 mln zł z przeznaczeniem na wsparcie procesów restrukturyzacji jednostek naukowych.**

W przedłożeniu rządu zaplanowano drastyczny spadek finansowania (o ponad 22 %, a to oznacza kwotę ok. 160 mln zł) dla projektów badawczych i celowych w dziedzinie nauk technicznych. Jest to spadek naszym zdaniem nieuzasadniony, kładący się cieniem na realizacji przez nasz kraj Strategii Lizbońskiej. Tym bardziej że jak wynika z wypowiedzi przedstawiciela rządu, pana ministra Krzysztofa Kurzydłowskiego, nakłady na takie projekty w ramach Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka (POIG) są dziś nie do oszacowania, a to oznacza, że przewidziane w tym programie projekty rozwojowe i celowe nie zaczną być finansowane w roku 2008. Dodatkowym wsparciem takiej tezy jest fakt, że do tej pory w POIG nie zostały rozpisane żadne konkursy.

W odpowiednich dokumentach należy też dokonać poprawki w zapisie jak proponujemy w tytule tej zmiany, ponieważ tytuł dotychczasowy z nieznanymi nam powodów nie uwzględnia projektów rozwojowych.

Natomiast w projekcie budżetu brak w ogóle nakładów na restrukturyzację jednostek naukowych. Zapowiedź takich nakładów znalazła się w znowelizowanej pół roku temu ustawie o zasadach finansowania nauki, ale mimo przywołania tej ważnej sprawy w tekście uzasadnienia budżetu nauki nie znalazła jednak odbicia w projekcie na rok 2008. A tymczasem np. część jednostek badawczo-rozwojowych znajduje się w trakcie restrukturyzacji, inne jednostki naukowe się do niej przygotowują, praktyka pokazuje, że działania te są wysoce kosztowne, i stąd nasz wniosek o przeznaczenie na ten cel 40 mln zł. Będzie to sprzyjać procesom restrukturyzacji.

Łączę wyrazy szacunku

Przewodniczący
Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”
Janusz Sobieszczański

PROTOKÓŁ Z ROZMÓW I UZGODNIEŃ

¹ List Ministra Stefana Jurgi z 28.11.2007 r. do Rektorów.

MINISTRA NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

Z PREZYDIUM KRAJOWEJ SEKCJI NAUKI NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

Warszawa, 11 lipca 2007 r.

Było to trzecie spotkanie poświęcone wypracowaniu uzgodnień w sprawach wyszczególnionych w postulatach Krajowej Sekcji Nauki (Postulaty Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” do Rządu Rzeczypospolitej Polskiej, dotyczące współdziałania z Ministerstwem Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz zagadnień finansowych i pracowniczych, z dnia 26 stycznia 2007 r.). Spotkanie odbyło się w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Obecni ze strony MNiSW:

Prof. Stefan Jurga - Sekretarz Stanu, prof. Jan Wojtyła - Szef Gabinetu Politycznego, Witold Pakuła, Zofia Modzelewska, Anna Karpela, Anna Chmielewska, Michał Góra, Cezary Kościelniak.

Ze strony KSN:

Janusz Sobieszkański - przewodniczący, Aleksandra Kochańska-Dziurówic, Grażyna Maciejko, Kazimierz Siciński, Wojciech Pillich, Ryszard Mosakowski, Jerzy Olędzki, Tadeusz Kolenda, Krzysztof Weiss-sekretarz.

Na początku spotkania uzgodniono, że zostanie omówiony protokół ze spotkania w dniu 14 czerwca 2007 roku, a w następnej kolejności pozostałe postulaty, których nie zdążono omówić na poprzednich spotkaniach.

Przedstawiciele Ministerstwa i KSN nie zgłaszają zastrzeżeń dotyczących treści zapisów dotyczących **postulatów 1 i 2**.

Dopracowano tekst uzgodnień dotyczących **postulatu 3**. Uzgodniono, że środki na wynagrodzenia w uczelniach będą kształtowane według kwoty bazowej, odrębnie ustalonej dla szkolnictwa wyższego, przy czym kwota ta będzie ustalana tak, aby wyliczona wartość środków finansowych na wynagrodzenia była równa wartości wyliczonej według prognozowanej średniej płacy w gospodarce i relacji 3:2 do zapisu odnoszącego się do **postulatu 4** zaproponowano - po dyskusji - zwiększenie kwoty na wydatki rzeczowe do wysokości 2,5 mld zł. Do tekstu uzgodnienia w sprawie **postulatu 5** strony nie zgłosiły zastrzeżeń. Po naniesieniu zmian protokół z dnia 14 czerwca 2007 r. został podpisany.

Kontynuowano rozmowy od bardziej szczegółowego odniesienia się do postulatów 6 i 6'.

W odniesieniu do **postulatu 6** ustalono, że Ministerstwo będzie przekazywać do uczelni infor-

mację wskazującą, która część funduszy zawartych w dotacji dydaktycznej jest przeznaczona na wynagrodzenia pracowników.

W odniesieniu do **postulatu 6'** zaproponowano, aby sprawy kosztochłonności kształcenia i algorytm podziału środków finansowych pomiędzy uczelnie przedyskutować na następnym spotkaniu, które jest planowane na drugą połowę października, jednak ze względu na pilność sprawy postanowiono prowadzić konsultacje na bieżąco.

W odniesieniu do spraw podniesionych w **postulatach 7 i 8** uzgodniono:

- Ministerstwo zobowiązuje się do interwencji w sprawie ekwiwalentu za urlop dla pracowników SGGW.
- Ministerstwo wystąpi o nowelizację ustawy, tak aby pracownikom bibliotek uczelnianych przywrócono 6 tygodniowy urlop.
- W sprawie funduszu świadczeń socjalnych ministerstwo rozważy możliwość przywrócenia starego zapisu w ustawie (8% od wszystkich płac) lub taki zapis, aby był ekwiwalentny do poprzedniego.
- W sprawie sektorowego dialogu społecznego ustalono, że korzystnie będzie dla nauki polskiej, jeśli dialog sektorowy zostanie wydzielony w odrębnej części dla nauki i szkolnictwa wyższego. Zaproponowano, by ministerstwo przejęło inicjatywę w sprawie zorganizowania konferencji lub seminarium na temat dialogu społecznego i organizowania okresowych spotkań w celu wyłonienia krajowej reprezentacji środowiska naukowego do spraw dialogu sektorowego. Ministerstwo zadeklarowało prace nad kształtowaniem różnych form dialogu społecznego w nauce i szkolnictwie wyższym na poziomie krajowym.
- W sprawie Rad Pracowników ustalono podjęcie tej tematyki na następnym spotkaniu.
- W pozostałych sprawach interwencyjnych MNiSW zobowiązało się do szczegółowego zapoznania ze zgłoszonymi problemami i (w miarę możliwości) ich rozwiązywania.

Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” Janusz Sobieszkański	Sekretarz Stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Stefan Jurga Szef Gabinetu Politycznego Ministra Jan Wojtyła
--	---

² Przyjmując ok. 140 tys. pracowników szkolnictwa wyższego i ok. 40% potrąceń od wynagrodzenia.

INFORMACJA Z POSIEDZENIA

PREZYDIUM RADY KSN NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

w dniu 27.10.2007 r.

Członkowie Prezydium:

Obecni: Krystyna Andrzejewska, Jerzy Dudek, Marek Gutowski, Barbara Jakubowska, Wojciech Janik, Tadeusz Kolenda, Jerzy Olędzki, Alicja Paplińska, Wojciech Pillich, Kazimierz Siciński, Janusz Sobieszkański, Krzysztof Weiss.

Nieobecni: Andrzej Grząślewicz, Ludomir Jankowski, Ryszard Mosakowski, Julian Srebrny.

Członkowie Komisji Rewizyjnej: Elżbieta Kryś, Teodor Werbowski

Zaproszeni goście: Joanna Kniecicka.

Porządek obrad:

1. Wyszczególnienie najważniejszych problemów:
 - a) nauki,
 - b) szkolnictwa wyższego.
2. Określenie najważniejszych zadań w nowej sytuacji politycznej:
 - a) nauki,
 - b) szkolnictwa wyższego.
3. O pozyskiwaniu środków z Unii Europejskiej.
4. Ponadzakładowy Układ Zbiorowy Pracy dla szkolnictwa wyższego – stan dokumentu KSN.
5. Sprawy bieżące.
6. Sprawy wniesione i wolne wnioski.

Ad p. 1. Kol. J. Sobieszkański przedstawił problemy nauki i szkolnictwa wyższego wymagające pilnego omówienia. Omówił następujące sprawy:

- sprawa budżetu państwa na rok 2008;
- sprawa wynagrodzeń dla pracowników szkolnictwa wyższego;
- sprawa odpłatności za studia;
- sprawa modelu kariery naukowej; (Powinniśmy wystąpić z propozycjami zmian modelu kariery naukowej, jeżeli nie w uczelniach, to chociaż w instytutach. Pracownicy instytutów powinni dzielić się tylko na nie-doświadczonych i doświadczonych, niezależnie od stopni i tytułów naukowych. Powinno to zależeć tylko od doświadczenia zawodowego. Pozycja pracownika naukowego w jednostce naukowej powinna zależeć od jego osiągnięć.).
- sprawa ponadzakładowego układu zbiorowego dla szkolnictwa wyższego, a także sprawę układów zakładowych dla poszczególnych uczelni;
- sprawa nauczania przez internet i odpowiednie dostosowania polskich przepisów prawnych;

- zasady finansowania nauki a zwłaszcza NCBR i JBR-ów;
- problemy związane z przekształceniami JBR. (Pilnymi sprawami są: łączenia instytutów PIMOT i IPiEN oraz łączenie instytutów w Skierniewicach.)
- sprawa ORGMASZu i inne sprawy interwencyjne,
- sprawa realizacji procesu bolońskiego, w tym problem wymuszonego trójstopniowego procesu kształcenia akademickiego;
- sprawa dialogu sektorowego.

Zaproponowano dodanie punktu dotyczącego spraw wewnętrznych, w tym roli Komisji Krajowej w realizacji statutowych zadań KSN i problemu uczestnictwa w związku zawodowym studentów i doktorantów.

Ad p. 2. Dyskusja skoncentrowała się na **zadaniach związanych z budżetem państwa i perspektywami zmian legislacyjnych.** W szczególności omawiano możliwości zagospodarowania środków z Unii Europejskiej.

Kol. K. Siciński stwierdził, że prawdopodobnie będzie tak jak anonsował nam minister M. Seweryński. Będzie dużo pieniędzy z funduszy europejskich w programach operacyjnych. Mają zniknąć projekty badawczo-rozwojowe. Pozostać mają tylko projekty rozwojowe. Takie są zapisy w nowelizacji ustawy o finansowaniu nauki. Minister ma ogłaszać konkursy. Pierwszy konkurs dotyczący tych projektów zostanie prawdopodobnie rozstrzygnięty dopiero w pierwszej połowie przyszłego roku. Mają być dwa programy finansowania nauki. Jeden to innowacyjna gospodarka, a drugi to kapitał ludzki. Konkursy w tym zakresie mają być rozpisane w przyszłym roku, a kiedy zostaną rozstrzygnięte, to trudno określić. Widać z tego, że znacznie trudniej będzie uzyskać środki finansowe. Ponieważ o te środki mają występować jednostki produkcyjne, które będą zapraszać do współpracy jednostki badawcze, a liczba wypełnianych papierów ma być znacznie większa niż dotychczas, to prawdopodobnie będzie znacznie mniej chętnych do sięgania po te pieniądze. Kol. T. Werbowski poinformował, że istnieje możliwość pozyskiwania środków na wsparcie procesów dydaktycznych. Środki te są w dyspozycji urzędów marszałkowskich. Uczelnie powinny być przygotowane do przyjmowania tych pieniędzy. Przyjęcie tych środków wymaga wkładu własnego w wysokości 15% ogólnej sumy. Kol. K. Siciński poinformował, że również są osiągalne środki na rozwój gospodarki innowacyjnej.

W. Pillich zwrócił uwagę, że powinniśmy wystąpić o sporządzenie harmonogramu wykorzystania środków unijnych oraz o informację, co stanie się jeśli środki te nie zostaną wykorzystane. Kol. K. Siciński zauważył, że w budżecie będą tylko środki na wspomaganie wykorzystania środków unijnych, a podstawowe finansowanie nauki będzie ze środków unijnych. Powinniśmy uwzględnić w finansowaniu ośrodków badawczych fakt, że nie zawsze każdy ośrodek wygrywa konkursy, bo to jest po prostu niemożliwe. Przy takim systemie finansowania ośrodkom, które nie uzyskały w danym konkursie dofinansowania groziłaby likwidacja.

Omawiając problemy rozwoju kadry naukowej wyrażono pogląd, że w placówkach naukowych nie prowadzących działalności dydaktycznej powinny być tylko dwie kategorie pracowników naukowych: pracownik z małym doświadczeniem i pracownik z dużym doświadczeniem, przy czym kryterium powinien być staż pracownika i osiągnięcia naukowe. Wprowadzenie tego w JBR-ach nie powinno stanowić problemu, natomiast może wywołać burzę w jednostkach PAN. Podstawą do wprowadzenia takich norm powinna być Europejska Karta Naukowca.

Jest wiele nowych ustaw, które wymagają dalszego dopracowania, takich jak ustawa o JBR, ustawa o NCBR i PIN, Sprawa Agencji Badań Poznawczych oraz najważniejsza obecnie sprawa przekształceń JBR, w tym sprawa ORGMASZ-u. Kol. J. Sobieszczański poinformował, że pewne poprawki do tych ustaw udało nam się wprowadzić. Możemy jednak spodziewać się ze strony nowego rządu prób zmian tych ustaw w kierunku niekorzystnym. Powinniśmy zastanowić się nad wystąpieniem z naszej strony z inicjatywą nowelizacji tych ustaw. Kol. K. Siciński poinformował, że ustawy weszły już w życie. Ich głównym celem jest zdjęcie z ministerstw odpowiedzialności za sprawy nauki. Nie wiemy, jaki będzie stosunek nowego rządu do tych ustaw. Możemy spodziewać się, że PO będzie popierać dążenia do prywatyzacji JBR. W sprawie restrukturyzacji JBR powinniśmy stać na stanowisku obrony jednostek przed ich likwidacją, nieuzasadnioną prywatyzacją i łączeniem. Musimy się takim działaniom przeciwstawić. Powinniśmy dążyć do powstania regulacji ustawowych chroniących JBR-y. Jest wiele spraw do załatwienia, takich jak sprawa holdingów badawczych i instytutów sieciowych, sprawa powoływania PIN-ów, sprawa wyłączenia z procedur przetargowych JBR-ów i uczelni, jeśli prace prowadzone są na podstawie umów cywilno-prawnych. Kol. A. Paplińska zwróciła uwagę na konieczność prawnego uregulowania trybu odwoławczego od decyzji administracyjnych. Kol. K. Siciński zauważył, że tak samo powinny być uregulowania prawne dotyczące instytutów międzyresortowych i spójnego traktowania dotacji statutowych przez różne resorty. Kol. J. Sobieszczański zaproponował opracowanie wewnętrznego

dokumentu, w którym zamieszczono by propozycje zmian ustawowych z zakresu JBR. Dokument taki powinni opracować na najbliższe posiedzenie Rady kol. J. Dudek i K. Siciński.

Ad p. 3. Uzgodniono, że propozycje w sprawie **pozy-skiwania środków z Unii Europejskiej** przygotowuje zespół w składzie: K. Siciński, R. Mosakowski i T. Werbowski.

Ad p. 4. Sprawa PUZP i indywidualnych układów zbiorowych dla uczelni. Informację przedstawiła kol. K. Andrzejewska. Projekt PUZP powstaje przy współpracy z kol. T. Kolendą. Jest już na etapie ostatecznej redakcji. Uwzględniono w nim między innymi naliczanie płac metodą mnożnikową oraz dodatki za pracę w warunkach szkodliwych i uciążliwych. Szczegółowe rozwiązania zostaną przedstawione Radzie. Zaproponowano rozesłanie ich projektu PUZP (przez kol. K. Andrzejewską) drogą elektroniczną do wszystkich członków Rady w terminie do 24 listopada. Po poprawkach projekt należy rozesać do przewodniczących komisji zakładowych. Po spotkaniu z przewodniczącymi Komisji Zakładowych powstanie ostateczna wersja PUZP. Następnie będzie ona negocjowana z rządem.

Kol. W. Pillich poinformował, że w ostatni czwartek odbyło się, organizowane przez Komisję Krajową, seminarium na temat PUZP dla gospodarki. Wypowiadały się osoby, które takie układy przygotowywały, oraz pracownicy przemysłu i prawnicy. Stwierdzono, że najczęściej PUZP jest w szkolnictwie i obszarach gospodarki obejmujących zakłady pracy o tym samym lub podobnym profilu.

Kol. J. Sobieszczański uzupełnił, że dobrym przykładem stosowania PUZP i dialogu społecznego jest firma „SPOŁEM”. Niestety większość przedsiębiorstw jest nastawiona negatywnie do zawierania układów zakładowych i ponadzakładowych. W dużych sieciach handlowych i supermarketach jest bardzo negatywny stosunek do związków zawodowych i nie ma tam w ogóle układów zbiorowych pracy.

Ad p. 5. Sprawy bieżące. Kol. J. Dudek poruszył sprawę decyzji połączenia instytutów PIMot i Instytutu Paliw Odnawialnych. Stwierdził, że takie połączenie nie ma sensu, gdyż tematyka działalności obu instytutów niewiele ma ze sobą wspólnego. Natomiast sensowne byłoby połączenie PIMOT i ITS. Zaproponował jak najszybsze zorganizowanie spotkania z przedstawicielami resortów, którym podlegają te instytuty. Pismo, które zostało już wysłane do premiera J. Kaczyńskiego należy ponownie wysłać (oczywiście z odpowiednimi zmianami) do nowego premiera, oraz do nowego ministra gospodarki. Podobna jest sytuacja w instytutach w Skierniewicach. Oficjalnie zwrócono się do nas z prośbą o zajęcie się tą sprawą. Powinniśmy starać się doprowadzić do merytorycznej oceny sytuacji i nie dopuścić, aby

łączenie instytutów odbyło się przez ich likwidację, bo stwarza to niebezpieczną sytuację. Przed połączeniem instytutów powinna zostać przeprowadzona analiza ekonomiczna takiego przedsięwzięcia. Dla strony związkowej bardzo ważna jest ochrona praw pracowniczych pracowników łączonych instytutów.

Sprawę ORGMASZ-u zreferował kol. K. Siciński. Dyrektor ORGMASZ-u zlekceważył tyle przepisów prawa, że nie ma innego wyjścia jak żądanie od ministra natychmiastowego usunięcia go z zajmowanego stanowiska. Pismo w tej sprawie jest już przygotowane. Musimy pilnie wysłać je do aktualnie urzędującego Ministra Gospodarki i powtórzyć natychmiast po objęciu stanowiska przez nowego ministra.

Jednomyślnie przyjęto uchwałę o przyznaniu pracownikom etatowym KSN nagrody rocznej w wysokości proporcjonalnej do ich płac, w łącznej

kwocie zgodnej z preliminarzem.

Ad. p. 6. Sprawy wniesione i wolne wnioski. Kol. J. Sobieszczański zauważył, że wprowadzenie nauczania przez internet powoduje wiele nowych dotychczas nie znanych problemów. Na razie ta metoda nauczania jest w Polsce w powijakach, ale KSN powinna być przygotowana do wprowadzenia tej problematyki i rozwiązywania problemów z tym związanych, takich jak prawa autorskie, określenie wysokości pensum, itp. Problem powinien zostać przedstawiony na Radzie i powinna zostać stworzona grupa, która zajęłaby się tym problemem.

Na tym zebranie zakończono. Kol. J. Sobieszczański podziękował wszystkim za udział w zebraniu.

Krzysztof Weiss

INFORMACJA Z POSIEDZENIA RADY KSN NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” w dniu 24.11.2007 r.

Obrady Rady koncentrowały się wokół spraw wstępnie omówionych na posiedzeniu Prezydium KSN w dniu 27.10 br. Odniesiono się do planu dalszego postępowania KSN w sprawie budżetu państwa w działach nauka i szkolnictwo wyższe oraz w sprawie zmian ustaw o szkolnictwie wyższym i nauce. Członkowie Rady zgłosili wiele propozycji do planu KSN na przyszły rok. Ustalono, że do 10 grudnia br. będą przyjmowane te propozycje w KSN na 2008 rok. Omawiano i zgłaszano uwagi do projektu Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy, przygotowanego i rozesłanego przez Zespół kierowany przez Krystynę Andrzejewską. Uzgodniono terminarz dalszego zgłaszania uwag i dalszych prac nad projektem. Po rozpatrzeniu uwag, w styczniu lub lutym, projekt będzie udostępniony organizacjom zakładowym. Projekt będzie konsultowany także ze Związkiem Nauczycielstwa Polskiego.

Przyjęto, że członkowie Rady do końca roku będą nadsyłać propozycje do programu działalności i planu zadań KSN w 2008 roku.

Przewodniczący KSN przekazał szereg informacji związanych z działalnością zagraniczną Sekcji, w tym o V Światowym Kongresie EI, o Światowej Naradzie EI szkolnictwa wyższego i badań oraz o naradach przedstawicieli związków zawodowych Europy Środkowej i Wschodniej w Burgas i w Rydze. Obrady V Światowego Kongresu Educatin International odbywały się w dniach 22 - 26 czerwca br. w Berlinie. „Solidarność” oświaty reprezentowali Stefan Kubowicz, Halina Kurpińska i Monika Kończyk, a Krajową Sekcję Nauki kol. Janusz Sobiesz-

czański i Ryszard Mosakowski. Delegaci wybrali nowe władze EI oraz zostało podjętych wiele uchwał i stanowisk odnoszących się do problemów edukacji, w tym dwa obszerne stanowiska dotyczące szkolnictwa wyższego i badań naukowych. Wymowa tych dokumentów, w szczególności podkreślanie społecznej roli szkolnictwa wyższego i badań naukowych oraz szczególnej odpowiedzialności państwa za rozwój tych dziedzin jest zgodna ze linią prezentowaną przez Krajową Sekcją Nauki. Pewne kontrowersje związane były z projektem stanowiska, zgłoszonym przez francuskie związki zawodowe, w sprawie zaniechania nauczania religii w szkołach. Po dyskusji wprowadzono zmianę do tekstu stanowiska, odstąpiono od wymuszania rezygnacji z nauczania religii w szkole. Podjęto także uchwały dotyczące organizacji i funkcjonowania EI.

Przewodniczący KSN odniósł się szerzej do Raportu Ekspertów OECD zwracając uwagę, że zabrakło naszego stanowiska do projektu tego raportu. Ponieważ jest to dokument ważny, który może wpłynąć na decyzje władz Państwa, zwrócił się do członków Rady o zapoznanie się z tym dokumentem i nadesłanie uwag. Jest to obszerny dokument. Koleżanka Joanna Wibig zadeklarowała, że przygotowuje wyciąg charakteryzujący uwagi podniesione przez ekspertów OECD.

W dniach 18 – 23 listopada, na zaproszenie KSN, gościł w Polsce Prezydent pan El Sayed Abu El Magud Hamza i przedstawiciele Egipskiego Związku Zawodowego Edukacji i Badań Nauko-

wych. Podpisano dokument intencyjny o współdziałaniu. Nasi goście odwiedzili Warszawę i Kraków.

Uzgodniono z niemieckim związkiem zawodowym GEW zorganizowanie wspólnego seminarium. Odbędzie się w maju 2008 roku w Polsce.

Miejsce i program seminarium zostaną zaproponowane w najbliższym miesiącu. Zgłoszono, aby w programie seminarium uwzględnić debatę o problemie odpłatności za studia oraz o przebiegu realizacji Procesu Bolońskiego.

Krzysztof Weiss

Z PRAC KOMISJI INTERWENCJI

ALICJA PAPLIŃSKA

SYTUACJA PRACOWNICZO-UBEZPIECZENIOWA PRACOWNIKA, POSIADAJĄCEGO UPRAWNIENIA EMERYTALNE, PO UPRAWOMOCNIENIU SIĘ WYROKU SĄDU PRACY PRZYWRACAJĄCEGO GO DO PRACY NA DOTYCHCZASOWYCH WARUNKACH PRACY I PŁACY

Materiał przygotowany na podstawie indywidualnego przypadku

Pracownik ukończył 60 lat (kobieta) lub 65 lat (mężczyzna) i nabył uprawnienia emerytalne 1.02.2004 r. Z tym dniem jego prawo do wypłaty świadczenia emerytalnego zostało zawieszane z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia na podstawie umowy o pracę z jednostką badawczo-rozwojową.

W styczniu 2005 r. pracodawca wypowiedział umowę o pracę pracownikowi z powodu uzyskania wieku emerytalnego. Pracownik, objęty szczególną ochroną przed pogorszeniem warunków pracy odwołał się do sądu pracy – pracodawca nie uzyskał bowiem zgody jego macierzystej komisji zakładowej na wypowiedzenie mu - jako członkowi zarządu tej komisji - stosunku pracy.

Nie mniej jednak, na skutek upływu okresu wypowiedzenia, umowa o pracę została rozwiązana z dniem 30.04.2005 r. Pracownik za pośrednictwem pracodawcy złożył wniosek do ZUS i po rozwiązaniu stosunku pracy przeszedł na emeryturę, uzyskując prawo do wypłaty świadczenia emerytalnego.

Po trwającym rok procesie przed sądem rejonowym pracownik uzyskał korzystne rozstrzygnięcie, lecz pracodawca zaskarżył wyrok i sprawa trafiła do sądu okręgowego. Po upływie kolejnego roku sąd okręgowy oddalił apelację pracodawcy i 29.05.2007 r. uprawomocnił się wyrok sądu rejonowego. Z uwagi na fakt, że należne według kodeksu pracy wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy sąd zasądza wa-

runkowo i aby uzyskać doń prawo, należy zgłosić pracodawcy gotowość powrotu do pracy w ciągu 7 dni od orzeczenia sądu odwoławczego, pracownik zgłosił swemu pracodawcy tę gotowość z dniem 1 czerwca. Pracodawca wypłacił pracownikowi zasądzone wyrokiem wynagrodzenie i niezwłocznie poinformował ZUS, że należy pracownikowi zawiesić wypłatę świadczenia emerytalnego, powołując się na przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, które stanowią, że w sytuacji nabycia uprawnień emerytalnych w trakcie trwania stosunku pracy, prawo do wypłaty świadczeń ulega zawieszeniu, jeśli pracownik kontynuuje zatrudnienie u tego pracodawcy, bez uprzedniego rozwiązania z nim umowy o pracę. Pracodawca uznał bowiem, że wyrok sądu przywracający pracownika uczynił całkowicie „niebyłym” fakt rozwiązania umowy o pracę z pracownikiem za wypowiedzeniem ze strony pracodawcy z dniem 1.05.2005 r. i w związku z tym pracownik ten kontynuuje zatrudnienie u tego pracodawcy nieprzerwanie, a co za tym idzie nie może pobierać jednocześnie świadczeń z ZUS.

ZUS idąc za sugestią pracodawcy podjął decyzję o zawieszeniu wypłaty świadczeń. Pracownik mając wątpliwość co do zgodności z prawem decyzji ZUS odwołał się do sądu.

Warto zatem przyjrzeć się przepisom w tym zakresie:

Przesłanki zawieszenia lub zmniejszenia prawa do świadczeń emerytalnych wypłacanych

przez ZUS określają przepisy art. 103 i 104 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst Dz. U. R. 2004, Nr 39, poz. 353 z późn. zm.). Zawieszenie prawa do świadczeń może mieć miejsce w dwóch przypadkach, gdy:

1. świadczeniobiorcy, którzy nie ukończyli 60 lat (kobiety) lub 65 lat (mężczyźni), uzyskują przychody z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego w kwocie wyższej niż 130 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego;
2. uprawnieni bez względu na wiek, kontynuują zatrudnienie bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywali je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Żadna z wyżej wymienionych przesłanek nie zachodzi w przypadku opisanego pracownika. Z uwagi na jego wiek nie stosuje się w tym wypadku przepisów, ograniczających prawo do wypłaty świadczenia w związku z wysokością osiąganych przychodów, natomiast z dniem 30.04.2005 r. w jego karierze zawodowej doszło do rzeczywistego i prawnie skutecznego rozwiązanie jego stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą. Nie można zatem zasadnie twierdzić, że po wyroku przywracającym do pracy „kontynuuje on zatrudnienie u dotychczasowego pracodawcy, bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy”.

Prawomocnym wyrokiem sądu pracownik został przywrócony do pracy u pracodawcy, z którym pozostawał w stosunku pracy bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Orzeczenie sądu, przywracające pracownika do pracy na poprzednich warunkach stanowi bezpośrednią podstawę dla ponownego zatrudnienia pracownika, bez potrzeby podpisywania nowej umowy o pracę i w sferze jego uprawnień pracowniczych wprowadza fikcję prawną – stan taki, jakby przerwy w zatrudnieniu nie było.

Wyrok przywracający do pracy niweczy skutki bezprawnego rozwiązania stosunku pracy jedynie w sferze uprawnień pracowniczych przywróconego, pozwalając na zaliczenie okresu pozostawania bez pracy do stażu ubezpieczeniowego. Jest to jednak okres bezskładkowy. Reaktywacja stosunku pracy nie czyni „niebyłym” samego faktu rozwiązania z pracownikiem

jego stosunku pracy. Fakt ten zaistniał już z dniem upływu okresu wypowiedzenia, dokonanego uprzednio przez pracodawcę i nic go nie zmieni. Z tego względu, po uprawomocnieniu się wyroku sądu przywracającego do pracy, od dnia 01.06.2007 r. pracownik kontynuuje zatrudnienie u pracodawcy, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego, jednakże po uprzednim rozwiązaniu tego stosunku pracy i ponad dwuletniej przerwie w zatrudnieniu – w tym konkretnym przypadku, wyżej przywołanym.

Warunkiem reaktywowania stosunku pracy z mocy prawomocnego orzeczenia przywracającego pracownika do pracy jest zgłoszenie przez pracownika gotowości niezwłocznego podjęcia pracy – w terminie 7 dni od przywrócenia do pracy. W konsekwencji osoba przywrócona do pracy, z chwilą zgłoszenia w tym terminie gotowości niezwłocznego jej podjęcia odzyskuje uprawnienia pracownicze za cały okres pozostawania bez pracy – **tak jakby rozwiązania stosunku pracy nie było**. Oznacza to, m.in. iż pomimo faktycznego rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, pracownik przywrócony do pracy, zostaje objęty **ubezpieczeniem społecznym jak pracownik, nie będąc jednak pracownikiem przez cały czas pozostawania bez pracy**. Nie mniej jednak nie otrzymywał w tym czasie wynagrodzenia za pracę i nie odprowadzano za niego składek ubezpieczeniowych. W historii jego stażu ubezpieczeniowego będzie to zatem okres bezskładkowy.

W myśl art. 47 kodeksu pracy pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, nie więcej jednak niż za 2 miesiące, a gdy okres wypowiedzenia wynosił 3 miesiące – nie więcej niż za 1 miesiąc. Pracownikowi, o którym mowa w naszym przykładzie, sąd zasądził wynagrodzenie za cały czas pozostawania bez pracy (25 m-cy), ponieważ jego stosunek pracy podlegał szczególnej ochronie z racji pełnienia przez niego funkcji związkowych.

W tej sytuacji obowiązkiem pracodawcy względem przywróconego do pracy pracownika, wynikającym z prawomocnego wyroku, było zgłoszenie go do ubezpieczeń społecznych od 1.05.2005 r. oraz złożenie deklaracji rozliczeniowych korygujących wraz z zerowymi imiennymi raportami miesięcznymi z podaną zerową podstawą wymiaru składek i z zerową kwotą

składek, za cały okres w którym pracownik pozostawał bez pracy, gdyż w tym czasie nie otrzymywał wynagrodzenia za pracę (podstawa wymiaru składek wynosiła 0,00 zł).

Natomiast od zasądzanego wyrokiem wynagrodzenia pracownika, będącego wielokrotnością jego miesięcznego wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy, należało naliczyć i odprowadzić składki ubezpieczeniowe według zasad właściwych dla dochodów uzyskiwanych ze stosunku pracy. **Wynagrodzenie**

to należało rozliczyć w dokumentach składanych za miesiąc, w którym nastąpiła jego faktyczna wypłata, to jest za czerwiec 2007 r.

W związku z powyższym, należy stwierdzić, iż emeryt przywrócony do pracy na mocy orzeczenia sądu nie traci tym samym prawa do wypłaty świadczenia emerytalnego z powodu uprzedniego nie rozwiązania swego stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, gdyż ta przesłanka w jego wypadku jest nieprawdziwa.

Alicja Paplińska

SPRAWOZDANIE Z DZIAŁALNOŚCI FUNDUSZU STYPENDIALNEGO „KRESY” W ROKU 2007

Warszawa, 23.11.2007 r.

I. Skład Rady Funduszu Stypendialnego „Kresy”

Wojciech Fabianowski - przewodniczący

Irena Gronowska

Barbara Jakubowska - skarbnik

Jan Jastrzębski

Krzysztof Schmidt-Szałowski

II. Stypendia

W dniu 30.VII.2007 r. Rada Funduszu Stypendialnego „Kresy” podjęła decyzję o wypłacaniu stypendiów w wysokości 500 PLN/miesiąc przez 10 miesięcy studentowi I roku szkoły Lingua Mundi p. Sergiuszowi Burkowskiemu z Kazachstanu. Student ten pobrał do chwili obecnej trzy stypendia. W związku z tym stan Funduszu podany w poprzednim sprawozdaniu z dnia 7.IV.2007 r. (5 702,32 PLN) zmniejszył się o 1 500 PLN i w chwili obecnej wynosi 4 202,32 PLN.

III. Nowe stypendia

Postanowiono nie zawierać nowych umów o finansowanie studentów zanim nie zostaną pozyskane nowe środki na pokrycie wydatków. W 2007 roku nie udało się uzyskać żadnych nowych wpływów. Na koncie Funduszu znajduje się wciąż w/w kwota 4 202,32 PLN.

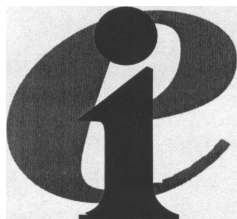
IV. Plany na przyszłość

W dniu 19.XI.2007 r. odbyło się spotkanie Rady Funduszu „Kresy” z udziałem Wojciecha Fabianowskiego, Ireny Gronowskiej, Krzysztofa Schmidt-Szałowskiego poświęcone omówieniu planów na przyszłość Fundacji „Kresy”. Postanowiono kontynuować dotychczasowe działania. Podsumowano prace z ostatnich 5 lat działalności Kresów. Stwierdzono, że działalność była prowadzona na miarę posiadanych środków pochodzących w całości z wpłat kolegów z KSN - kol. kol. J. Sobieszkańskiego, K. Schmidt-Szałowskiego, J. Olędzkiego i w tym miejscu pragnę złożyć im serdeczne podziękowanie za ten bezinteresowny dar. Działalność Kresów nie obciążała funduszy KSN. Pozwoliła na wspomóżenie w ukończeniu studiów kilku młodym osobom (Anna Andruszkiewicz z Białorusi, absolwentka AR Szczecin pozostała z mężem Polakiem i dzieckiem w Szczecinie; Aleksander Łysiuk z Białorusi, z przerwami kontynuuje studia w PW; Edyta Dmochowska z Łotwy ukończyła studia na UW i wróciła na Łotwę; Irena Oboron z Łotwy ukończyła studia na UW i wróciła na Łotwę) i jest naszym wkładem w pomoc tym, którzy jej najbardziej potrzebują.

Przewodniczący
Rady Funduszu Stypendialnego „Kresy”
/-/ Wojciech Fabianowski

V ŚWIATOWY KONGRES EDUCATION INTERNATIONAL

W BERLINIE W DNIACH 22 - 26 CZERWCA 2007 ROKU

Poniżej przedstawiamy dwie rezolucje uczestników V Światowego Kongresu Education International, który odbył się w Berlinie w dniach 22 - 26 czerwca 2007 roku:

- 1) Szkolnictwo wyższe i badania naukowe jako służba publiczna,
- 2) Nauczyciele akademicki zatrudnieni w ramach umowy o pracę na czas określony.

(Red.)

SZKOLNICTWO WYŻSZE I BADANIA NAUKOWE JAKO SŁUŻBA PUBLICZNA

Uczestnicy V Światowego Kongresu Education International, który odbył się w Berlinie w dniach 22 –26 czerwca 2007 roku:

1. **Przypominają**, że w tym roku przypada 10. Rocznica przyjęcia przez UNESCO Rekomendacji w sprawie statusu nauczycieli akademickich, według której:
 - (a) nauczycielom akademickim oraz pracownikom naukowym przysługują swobody akademickie, w tym: prawo do prowadzenia badań oraz rozpowszechniania i publikowania ich wyników bez ograniczeń doktrynalnych, prawo do nieskrępowanego wyrażania opinii na temat placówek, w których pracują, wolność od cenzury oraz prawo uczestnictwa w działaniach organizacji zawodowych lub akademickich organizacji przedstawicielskich.
 - (b) prawo do kształcenia, nauczania i prowadzenia badań może być w pełni realizowane w warunkach pełnych swobód akademickich oraz pełnej autonomii placówek szkolnictwa wyższego.
 - (c) System stałego zatrudnienia (lub jego funkcjonalny odpowiednik) jest jedną z głównych gwarancji swobód akademickich.
 - (d) Nauczyciele akademicki oraz pracownicy naukowci winni mieć prawo do zrzeszania się i prowadzenia zbiorowych negocjacji, zgodnie z normami określonymi przez Międzynarodową Organizację Pracy.
 - (e) Warunki zatrudnienia nauczycieli akademickich i pracowników naukowych winny umożliwiać osiągnięcie jak najwyższego poziomu nauczania, studiów oraz badań.
2. **Przywołują** postanowienia Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka, która zakłada, że „każdy człowiek ma prawo do nauki”, i że „studia wyższe są dostępne dla wszystkich na zasadzie równości w zależności od zalet osobistych”, a także postanowienia Konwencji Przeciwko Dyskryminacji w Dziedzinie Oświaty z 1960 roku, w której wzywa się państwa do zapewnienia „oświaty na poziomie wyższym, która winna być dostępna dla wszystkich na zasadzie pełnej równości i w zależności od indywidualnych uzdolnień”.
3. **Potwierdzają** zasady polityki EI związanej ze Szkolnictwem Wyższym i Badaniami ustalone na Światowych Kongresach Education International w Harare (1995 r.), Waszyngtonie (1998 r.), Jomtien (2001 r.) oraz Porto Allegre (2004 r.).
4. **Potwierdzają** fakt, iż szkolnictwo wyższe i badania naukowe są istotnym dobrem publicznym oraz, że mają wkład w społeczny, kulturowy i ekonomiczny rozwój społeczeństw, państw i regionów, w związku z czym to w gestii państw leży zapewnienie odpowiedniego finansowania szkolnictwa wyższego.
5. **Stwierdzają**, że rozwój wiedzy oraz zaspokajanie potrzeb społecznych i środowiskowych winny być głównymi celami badań społecznych. Stworzenie polityki regulującej prowadzenie badań winno być zlecone organom wybieranym na drodze demokratycznej, nie należy natomiast zadania tego powierzać lobby wojskowo-przemysłowemu, ani też koncernom międzynarodowym znajdującym się w rękach prywatnych.
6. **Dostrzegają** problemy, z którymi muszą zmierzyć się nauczyciele akademicki oraz pracownicy naukowci, wynikające z:
 - (a) cenzury instytucjonalnej i politycznej oraz ograniczaniem działalności akademickiej.

- (b) osłabienia lub braku związków zawodowych i prawa do prowadzenia zbiorowych negocjacji.
- (c) stałego pogarszania się warunków pracy, spowodowanego ograniczeniem autonomii zawodowej, coraz częstszym rozdzielaniem nauczania od prowadzenia badań i rosnącą tendencją do zatrudniania nauczycieli akademickich na czas określony, co wiąże się ze zmniejszeniem ilości osób zatrudnianych na pełen etat (lub jego funkcjonalny odpowiednik). Promowanie przez kierownictwo placówek oraz rządy poszczególnych państw elastyczności zatrudnienia jest głównym czynnikiem stojącym za wzrostem liczby osób zatrudnianych tymczasowo, co jest niekorzystne dla nauczycieli akademickich i pracowników naukowych zaczynających dopiero zdobywać doświadczenie zawodowe.

7. Uważają, że istnieje wiele czynników które utrudniają szkolnictwu wyższemu i badaniom naukowym pełnienie misji publicznej. Są to między innymi:

- (a) niewystarczające finansowanie, niezbędne aby szkolnictwo wyższe i placówki badawcze mogły pełnić misję publiczną oraz restrukturyzacja i dopasowywanie systemów państwowego szkolnictwa wyższego do potrzeb rynku, ze szczególnym naciskiem na konieczność większego zróżnicowania w zakresie finansowania nauczania i badań naukowych ze środków publicznych.
- (b) ograniczenie dostępu do szkolnictwa wyższego wynikające z rosnących opłat za studia, co ma miejsce w wielu krajach.
- (c) ograniczenie swobód akademickich i możliwości komentowania sytuacji szkolnictwa wyższego, co spowodowane jest finansowaniem go ze środków publicznych i stosowaniem polityki odpowiedzialności, a także ustawodawstwo ograniczające możliwość prowadzenia zbiorowych negocjacji.
- (d) coraz częstsze ataki na swobody akademickie i wolności obywatelskie w imię tzw. „wojny z terroryzmem”, co ogranicza możliwość wolnej debaty, która jest niezbędna jeśli chce się konstruktywnie zakwestionować jakiegokolwiek odmiany ekstremizmu czy terroryzmu.
- (e) tworzenie międzynarodowych rankingów uczelni oraz znormalizowanego systemu sprawdzania wiedzy studentów, co, promując opartą na prawach rynku rywalizację między poszczególnymi państwami i placówkami, wypacza misję szkolnictwa wyższego.
- (f) stosowanie znormalizowanych modeli zarządzania tworzonych na wzór systemów używanych w korporacjach, których podstawę stanowią krótkoterminowe wskaźniki wydajności pracy.
- (g) wyparcie reprezentatywnych badań, których przydatność oceniają inni pracownicy naukowcy przez systemy dostosowane do potrzeb kadr kierowniczych i rządów poszczególnych państw.
- (h) uwzględnianie placówek szkolnictwa wyższego oraz instytucji prowadzących badania naukowe w porozumieniach handlowych, takich jak Układ Ogólny w sprawie Handlu Usługami (ang. GATS), a także w innych umowach lokalnych lub wielostronnych.
- (i) nieustający „drenaż mózgów” z nowoutworzonych i rozwijających się państw do krajów rozwiniętych, a także prawdopodobieństwo rozwoju tego zjawiska związane ze starzeniem się ludności i wynikającym z niego kurczeniem się siły roboczej w krajach przemysłowych.
- (j) normalizacja i harmonizacja standardów akredytacyjnych oraz procedur zapewniających wysoką jakość nauczania i odpowiednie kwalifikacje nauczycieli akademickich.
- (k) podejmowane przez rządy próby, mające na celu uzyskanie bezpośredniej kontroli nad placówkami szkolnictwa wyższego, a także ograniczanie wewnętrznych procedur podejmowania decyzji, co zmniejsza autonomię tychże placówek oraz ogranicza bezpośredni udział nauczycieli akademickich i pracowników naukowych w procedurach związanych z podejmowaniem decyzji.

8. Pozytywnie oceniają pracę w kwestiach związanych ze szkolnictwem wyższym, do wykonania której Education International zobowiązała się na Światowym Kongresie w Porto Allegre (2004 r.) polegającej na: wywieraniu nacisku i prowadzeniu dialogu z przedstawicielami UNESCO, OECD, MOP oraz WTO, na zorganizowaniu w 2005 roku V Międzynarodowej Konferencji w sprawie Szkolnictwa Wyższego i Badań Naukowych w Melbourne, jak również na prowadzeniu kampanii na rzecz wyłączenia placówek szkolnictwa wyższego i instytucji prowadzących badania naukowe z porozumień handlowych.

9. Zachęcają członków do:

- (a) propagowania swobód akademickich.
- (b) wspierania stałego zatrudnienia oraz zwiększania liczby pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony.
- (c) monitorowania wpływu, jaki mają prawa skierowane przeciw terroryzmowi na swobody akademickie.
- (d) sprzeciwiania się komercjalizacji szkolnictwa wyższego i badań naukowych oraz kontynuowania kampanii na rzecz wyłączenia szkolnictwa z porozumień handlowych.
- (e) usuwania czynników utrudniających mobilność nauczycieli akademickich i pracowników naukowych poprzez podejmowanie inicjatyw opartych na współpracy międzyuczelnianej.

- (f) popierania stosownych przepisów podatkowych mających wpływ na zwiększone inwestowanie państwa w szkolnictwo wyższe oraz do sprzeciwiania się podwyżkom w opłatach za studia, a także do wspierania form pomocy finansowej odpowiadających potrzebom studentów.
- (g) organizowania i wzmacniania współpracy z organizacjami studenckimi tak na poziomie placówek, jak na szczeblu państwowym.

10. Postanawiają, że EI oraz organizacje z nią zrzeszone powinny:

- (a) kontynuować pracę w zakresie kwestii związanych ze szkolnictwem wyższym i badaniami w ramach programu „*Educators: Joining Together for Quality Education and Social Justice*”, z uwagi na to, że polityka prowadzona przez EI w zakresie sektora Szkolnictwa Wyższego i Badań łączy konkretne interesy szkolnictwa wyższego z jego wkładem w edukację na poziomie szkolnym.
- (b) promować szkolnictwo wyższe i badania naukowe jako dobro i służbę publiczną.
- (c) wspierać kampanie prowadzone przeciw uwzględnianiu szkolnictwa i badań naukowych w porozumieniach handlowych.
- (d) promować międzynarodową współpracę w ramach szkolnictwa wyższego i badań naukowych poprzez wzmacnianie zrzeszonych w EI organizacji sektora Szkolnictwa Wyższego i Badań, zwłaszcza w krajach rozwijających się lub będących w transformacji.
- (e) badać mobilność studentów i pracowników naukowych oraz czynniki utrudniające ją na poziomie placówek lub na szczeblu państwowym, a także opracować odpowiednią strategię dotyczącą mobilności, będącą zarazem główną strategią działania EI, której celem winno być podniesienie jakości doświadczeń pracowników naukowych i studentów w zakresie mobilności.
- (f) zainteresować się problematyką tak międzynarodowych jak i ogólnokrajowych rankingów szkół wyższych, z uwagi na fakt, iż listy te stanowią podstawę w formowaniu rynków szkolnictwa wyższego, nie będąc przy tym narzędziami obiektywnymi i neutralnymi.
- (g) poddać ocenie założenia Międzynarodowych Programów Oceny Umiejętności Uczniów (PISA) i zbadać ich zastosowanie w szkolnictwie wyższym, gdyż programy tego typu mogą być nieadekwatne w tym sektorze, zwłaszcza jeśli weźmie się pod uwagę selektywny charakter szkolnictwa wyższego; jeśli stosuje się Międzynarodowe Programy Oceny Umiejętności Uczniów, winno się uwzględniać różnorodne źródła finansowania oraz zaplecze społeczno-ekonomiczne poszczególnych placówek szkolnictwa wyższego.
- (h) opracować strategię przeciwdziałania problemowi braków w kadrach oraz starzenia się środowiska wykładowców akademickich, co dotyka wiele państw, a także stworzyć strategię zwalczającą zjawisko „drenażu mózgów” z nowoutworzonych i rozwijających się państw, która odzwierciedlałaby założenia „sprawiedliwej globalizacji” gwarantującej możliwość znalezienia godnej pracy w miejscu zamieszkania.

11. Upoważniają zarząd Education International do:

- (a) zorganizowania w 2009 roku konferencji dotyczącej szkolnictwa wyższego i badań naukowych, przy czym prawo pierwszeństwa do jej organizacji winny mieć kraje Ameryki Łacińskiej.
- (b) opracowania badań, wydawania biuletynów i innych publikacji na temat handlu w celu promocji głównych założeń polityki dotyczącej Szkolnictwa Wyższego i Badań pośród organizacji zrzeszonych w EI oraz rządów poszczególnych państw, przy czym za podstawę tego działania winna służyć ekspertyza wydana przez współpracujących z EI przedstawicieli sektora Szkolnictwa Wyższego i Edukacji.
- (c) wywierania nacisku na organizacje międzynarodowe, takie jak UNESCO, MOP, Bank Światowy, MFW oraz OECD w celu ochrony praw i promocji interesów nauczycieli akademickich i pracowników naukowych.
- (d) prowadzenia kampanii na rzecz pełnego wdrożenia Rekomendacji w sprawie statusu nauczycieli akademickich przyjętej przez UNESCO w 1997 roku.
- (e) dalszego korzystania z porad przedstawiciela sektora Szkolnictwa Wyższego i Badań w kampanii dotyczącej warunków GATS oraz w innych sprawach związanych z handlem.
- (f) czynienia wzmożonych wysiłków, aby zachęcić zrzeszone już organizacje do aktywnej partycypacji oraz w celu rekrutacji nowych członków w krajach Azji Południowo-Wschodniej, Ameryki Łacińskiej i Afryki, co wymagać będzie zaangażowania regionalnych placówek EI.

Tłumaczenie: Marta Żukowska

NAUCZYCIELE AKADEMICKI ZATRUDNIENI W RAMACH UMOWY O PRACĘ NA CZAS OKREŚLONY

Uczestnicy V Światowego Kongresu Education International, który odbył się w Berlinie w dniach 22 – 26 czerwca 2007 roku:

A. Stwierdzają, że:

1. zgodnie z Rekomendacją w sprawie statusu nauczycieli akademickich przyjętą przez UNESCO w 1997 roku, należy promować ochronę oraz szerzenie praw i swobód wszystkich nauczycieli akademickich.
2. niezbita gwarancja swobód akademickich, która zakłada prawo nauczycieli akademickich do nieskrępowanego nauczania, studiów oraz prowadzenia badań jest podstawą wybitnych osiągnięć w szkolnictwie wyższym.
3. swobody akademickie zagwarantowane są jedynie poprzez regularne mianowanie nauczycieli akademickich w ramach umowy na czas nieokreślony (lub jej funkcjonalnego odpowiednika).
4. wszyscy nauczyciele akademicy winni mieć nieograniczone prawo do zrzeszania się i prowadzenia zbiorowych negocjacji.
5. wszyscy nauczyciele akademicy posiadający odpowiednie kwalifikacje oraz wymagane doświadczenie akademickie winni być traktowani na równych prawach; winno się również aktywnie wspierać zatrudnianie kobiet i przedstawicieli mniejszości.
6. wszyscy nauczyciele akademicy winni mieć możliwość i prawo, bez jakiegokolwiek dyskryminacji, wchodzenia w skład organów kierowniczych oraz krytykowania pracy i organizacji placówek szkolnictwa wyższego.
7. aby zapewnić jak najlepsze egzekwowanie wymienionych praw i obowiązków, wszyscy nauczyciele akademicy, bez względu na warunki ich zatrudnienia, winni współpracować we wspólnym celu.

B. Z niepokojem dostrzegają:

8. rosnące wykorzystywanie nauczycieli akademickich zatrudnionych w ramach umowy o pracę na czas określony, których to zatrudnia się tymczasowo, w niepełnym wymiarze godzin lub/ i na czas ograniczony, co oznacza brak zapewnienia im bezpieczeństwa zatrudnienia oraz stałej pracy (lub jej funkcjonalnego odpowiednika).
9. zagrożenie swobód akademickich nauczycieli akademickich zatrudnionych na czas określony.
10. brak sprawiedliwego i godziwego wynagradzania oraz premiowania nauczycieli akademickich zatrudnionych na czas określony.
11. nieproporcjonalną liczbę kobiet oraz przedstawicieli mniejszości zatrudnionych w szkolnictwie wyższym na czas określony, co ma miejsce w wielu krajach.
12. pogwałcenie podstawowych założeń kodeksu pracy w stosunku do nauczycieli akademickich zatrudnionych na czas określony, w tym prawa do zrzeszania się i prowadzenia zbiorowych negocjacji.

C. Wzywają Education International do:

13. docenienia wartości pracy wykwalifikowanych nauczycieli akademickich zatrudnionych na czas określony oraz do sprzeciwu wobec nadużywania przez placówki szkolnictwa wyższego możliwości mianowania nauczycieli akademickich na czas określony.
14. potwierdzenia, że zachowanie i wspieranie swobód akademickich oraz zarządzania kolegialnego leży w interesie zarówno nauczycieli akademickich zatrudnionych na stałe, jak i tych pracujących na podstawie umowy na czas określony.
15. współpracy z właściwymi instytucjami międzynarodowymi, takimi jak UNESCO oraz MOP, w celu działania na rzecz obrony praw nauczycieli akademickich zatrudnionych na czas określony, w tym prawa do zrzeszania się i prowadzenia zbiorowych negocjacji oraz prawa do wolności od jakiegokolwiek dyskryminacji.
16. wspierania innych tak międzynarodowych, jak i lokalnych organizacji działających na rzecz poprawy statusu nauczycieli akademickich zatrudnionych na czas określony.
17. wywierania nacisku na stworzenie i wprowadzenie w życie ustawodawstwa zapobiegającego wykorzystywaniu nauczycieli zatrudnionych na czas określony, takiego jak dyrektywa Rady Unii Europejskiej w sprawie umowy ramowej zawartej przez ETUC, UNICE i CEEP dotyczącej zatrudniania na podstawie umowy o pracę na czas określony.

18. wspierania współpracujących z EI placówek szkolnictwa wyższego w zrzeszaniu nauczycieli akademickich zatrudnionych na stałe oraz tych, którzy pracują na czas określony w ramach tego samego związku zawodowego (lub innych tego typu organizacji) zawsze gdy jest to możliwe.
19. wspierania zrzeszonych w EI placówek szkolnictwa wyższego w zapewnianiu nauczycielom akademickim zatrudnionym na czas określony odpowiedniej reprezentacji na wszystkich szczeblach związków lub stowarzyszeń, włączając w to komitety wykonawcze, zespoły negocjacyjne oraz komisje stałe.

D. Education International winna również promować wśród zrzeszonych organizacji i instytucji zapewnianie nauczycielom akademickim zatrudnionym na czas określony odpowiednich warunków pracy i zatrudnienia. Warunki te winny być w zgodzie z następującymi założeniami:

20. Wynagrodzenie nauczycieli akademickich zatrudnionych na czas określony winno równać się wynagrodzeniu oraz wszelkim innym świadczeniom, które otrzymują osoby zatrudnione w pełnym wymiarze godzin, pełniące podobne obowiązki i posiadające podobne kwalifikacje.
21. Swobody akademickie nauczycieli akademickich zatrudnionych na czas określony mają tę samą podstawę, co swobody nauczycieli zatrudnionych na stałe.
22. Nauczyciele zatrudnieni na czas określony winni mieć prawo do pełnoprawnej partycypacji w zarządzaniu placówkami szkolnictwa wyższego.
23. Mianowanie i przypisywanie zadań winno dawać możliwość rozwoju w zakresie trzech elementów pracy akademickiej: nauczania, prowadzenia badań oraz działalności zawodowej.
24. Nauczyciele akademicy zatrudnieni na czas określony winni otrzymywać stosowne świadczenia socjalne, które ustawowo przysługują pracownikom zatrudnionym na stałe, w tym, jeśli takowe są oferowane, prawo do uczestnictwa w pracowniczych programach emerytalnych.
25. Nauczyciele akademicy zatrudnieni na czas określony winni posiadać wszelkie inne prawa, o których mowa w kodeksie pracy: prawo do płatnych urlopów, zwolnień chorobowych i urlopów macierzyńskich, przy czym wysokość wymienionych świadczeń zależy jest od liczby godzin pracy i wysokości wynagrodzenia.
26. Dostęp do funduszy na badania i funduszy wspierających rozwój zawodowy winien być taki sam dla wszystkich nauczycieli akademickich, bez względu na warunki ich zatrudnienia.
27. Dostęp do pomocy naukowych i wszelkich środków umożliwiających podejmowanie obowiązków, czyli, między innymi, dostęp do odpowiedniej przestrzeni pracy oraz do telefonu i Internetu winien być taki sam dla wszystkich nauczycieli akademickich, bez względu na warunki ich zatrudnienia.
28. Zasady zatrudniania i zasady awansowania winny uwzględniać konstruktywną opinię współpracowników danego nauczyciela akademickiego.
29. Nauczyciele akademicy zatrudnieni na czas określony winni posiadać prawa związane z wysługą lat pracy, upoważniające do podejmowania oferowanych obowiązków lub zajmowania dostępnych stanowisk zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami i długością stażu pracy.
30. Nauczyciele akademicy zatrudnieni na czas określony winni podlegać sprawiedliwym i obiektywnym procedurom, które umożliwiają mianowanie na czas nieokreślony po uprzednim zdobyciu przez danego nauczyciela wymaganego doświadczenia zawodowego.
31. Nauczyciele akademicy zatrudnieni na czas określony winni mieć zagwarantowany płatny czas na przygotowanie się do prowadzenia przypisanych im zajęć.
32. Nauczyciele akademicy zatrudnieni na czas określony winni być reprezentowani przez związki zawodowe lub/ i inne organizacje na każdym etapie procedury dyscyplinarnej, oceny wyników pracy lub procedury rozpoznawania skarg.

Tłumaczenie: Marta Żukowska

WSPOMNIENIE O WŁADYSŁAWIE MOŁĘCKIM

1948 – 2007

Z głębokim żalem przyjęliśmy wiadomość,
że 5 listopada 2007 r. zmarł

Ś.†P.

WŁADYSŁAW MOŁĘCKI

Wiceprzewodniczący Śląsko-Dąbrowskiej „Solidarności”

Wspaniały, Życzliwy i Prawy Człowiek

Cześć Jego pamięci

Rodzinie Zmarłego składamy wyrazy głębokiego współczucia

Przewodniczący, Członkowie Rady i Prezydium

Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”

ZMARŁ WŁADYSŁAW MOŁĘCKI

Dziś w nocy z 4 na 5 listopada 2007 r. zmarł Władysław Mołęcki, wiceprzewodniczący Śląsko-Dąbrowskiej „Solidarności”. Trudno mi się z tym pogodzić. Tacy ludzie rodzą się rzadko, to był wielki-mały człowiek - mówi szef Zarządu Regionu Piotr Duda, przyjaciel zmarłego.

Władysław Mołęcki pracę zawodową rozpoczął w 1966 r. w Fabryce Tektury Masłońskiej na stanowisku ślusarza. Później pracował w zawierciańskim PKS i Centrali Materiałów Budowlanych w Katowicach. Z tej ostatniej firmy, w której od 1980 r. był członkiem „Solidarności”, zwolniono go po wprowadzeniu stanu wojennego. Od 1982 r. pracował w „Kolpremie” - spółce-córce Huty Katowice na stanowisku maszynisty lokomotywy spalinowej.

W latach 90. aktywnie działał w „Solidarności”, w okresie od 1998 do 2006 r. był przewodniczącym Międzyzakładowej Organizacji Związkowej w hucie. Był szefem strony społecznej podczas prywatyzacyjnych negocjacji z przedstawicielami koncernu Mittal Steel. Był kluczową postacią tych rozmów. Stanowczo walczył o inwestycje i najkorzystniejsze rozwiązania dla pracowników - wspomina Jerzy Goiński, obecny przewodniczący „S” w dawnej Hucie Katowice.

30 marca 2006 r., gdy Bożena Borys-Szopa objęła funkcję Głównego Inspektora Pracy, Władysław Mołęcki zastąpił ją na stanowisku wiceprzewodniczącego Śląsko-Dąbrowskiej „Solidarności”. Związek jest dla mnie po rodzinie najważniejszy. Stawiam sobie te same cele, co podczas pracy w hucie. Chcę, by „Solidarność” w naszym regionie była liczna i silna - mówił wtedy do członków Zarządu Regionu.

Od 1998 r. był członkiem Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”. Zasiadał też w prezydiach zjazdów krajowych. Miał mnóstwo zainteresowań. Lubił sport - w młodości zawodniczo podnosił ciężary, do niedawna regularnie grywał w piłkę nożną. Świetnie grał na gitarze - jeszcze w sierpniu tego roku w serwisie allegro kupił profesjonalną gitarę elektryczną. Przez wiele lat wspomagał Sanktuarium Maryjne w Leśniowie.

Od kilku miesięcy ciężko chorował. Zmarł 5 listopada 2007 r. w nocy w swoim domu w Dąbrowie Górniczej w wieku 59 lat. Miał żonę i troje dzieci - dwoje już dorosłych, najmłodszy syn ma ledwie 12 lat.

W środę 7 listopada o godz. 12,00 w Dąbrowie Górniczej w kościele Matki Bożej Królowej Polski (Gołonóg, os. Morcinka) odprawiona została Msza św. w jego intencji. Tego samego dnia uroczystości pogrzebowe odbyły się w Żarkach.

(ze strony internetowej Regionu Śląsko-Dąbrowskiego)

UWAGA!

KOMISJE ZAKŁADOWE NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność” zwraca się do wszystkich Komisji Zakładowych będących członkami Sekcji o pilne uregulowanie zaległych składek członkowskich do końca grudnia 2007 r. oraz podanie aktualnej liczby członków (z wyszczególnieniem liczby pracowników i emerytów).

Składki należy wpłacać na konto:

Sekretariat Nauki i Oświaty, Gdańsk; KSN NSZZ „Solidarność”
00-631 Warszawa, ul. Waryńskiego 12

PKO BP VI O/WARSZAWA

Nr rachunku: 92 1020 1068 0000 1102 0000 2733

Przypominamy i prosimy o zwrócenie uwagi na konieczność umieszczenia na drukach przelewów pełnej nazwy Komisji Zakładowej.

Krzysztof Weiss
Sekretarz KSN NSZZ „S”

Barbara Jakubowska
Skarbnik KSN NSZZ „S”

SPIS TREŚCI

Opinia KSN o projekcie budżetu na 2008 r. – J. Sobieszczański
Ciąg dalszy o budżecie 2008 – J. Sobieszczański.
Pismo KSN do Kom. Edukacji, Nauki i Młodzieży Sejmu RP.
Protokół uzgodnień MNi SW z Prezydium KSN.
Prezydium Rady KSN NSZZ „S” – 27.10.2007 r.
Rada KSN NSZZ „S” – 24.11.2007 r.
Czy zawieszenie emerytury przy zatrudnieniu? – A. Paplińska.

Fundusz stypendialny „Kresy” – W. Fabianowski.
Rezolucje Kongresu EI w Berlinie w dn.22-26.06.2007 r.:
- Szkolnictwo wyższe i badania naukowe jako służba publiczna.
- Nauczyciele akademicki zatrudnieni w ramach umowy o pracę na czas określony.
Wspomnienie o Władysławie Mołęckim.
Apel do KZ o uregulowanie składek.

„Wiadomości KSN” Biuletyn Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”

Redaguje zespół: *Maria Wesołowska, Janusz Sobieszczański, Krzysztof Schmidt-Szałowski,*

Redaktor naczelny: *Anna Gotłębiewska,*

opracowanie językowe: *Jerzy Jacki;* opracowanie techniczne: *Elżbieta Smorczevska.*

Adres redakcji: *Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”, ul. Waryńskiego 12, A 221, 00-631 WARSZAWA*

Nr konta: *Sekretariat Nauki i Oświaty, Gdańsk; KSN NSZZ "Solidarność"*

92 1020 1068 0000 1102 0000 2733

tel/fax (0-22) 825 73 63, tel.(0-22) 234 98 78, kom. 0 603 123 438

e-mail: KSN@interia.pl ; <http://www.solidarnosc.org.pl/~ksn>